

καθημαγμένα ἅπαντα· ἀλλ' ἐν τῇ κατοικίᾳ
 τῇ σκοτεινῇ σου διατί δὲν ἔθρακαν παρά σοι
 τὰ ὄπλα σου ! — Οἴμ', ἡ ἠώς νὰ σ' εἶπη δὲν θὰ σ' ἴδῃ :
 « Ἐγέρθητι· ἡ ἔλαφος ἔχ' ἤδη εἰς τὰ δάση
 ἐξαναστῆ, κ' οἱ κυνηγοὶ ἐξῆλθον πάντες ἤδη »·
 Μή, ῥοδοδάκτυλος ἠώς, προβῆς· μή· δὲν θ' ἀκούσῃ,
 κοιμώμενος, τῆς σῆς φωνῆς.— Τὸ σκότος εἰς τὸν τάφον,
 ὦ Ῥῥνε, περιβάλλει σε, καὶ σκιρτωσῶν πατοῦσι
 ἐπὶ τοῦ τύμβου σου αὐτοῦ οἱ πόδες τῶν ἐλάφων.
 Πλὴν, ὅπου ἀναπαύεσαι, ἐκεῖ ἄνευ θορύβων
 θὰ ἔλθω· εἰς τὴν κλίνην σου ἡσύχως θὰ εἰσφρήσω.
 Κ' αἱ σύντροφοί μου ἄδουσαι εἰς τοῦ ποδὸς τὸν στίβον
 θάκολουθήσωσιν ἐμοῦ· οὐδὲν πλὴν θὰ νοήσω
 καὶ δὲν θάκούω τῶσμάτα ! Ἄλλ' ὅμως μὴ θρηνεῖτε
 ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει μου, ὦ φίλαι μου. Ταχέως
 θάναπαυθῶ εἰς τῶν νεκρῶν τὴν κλίνην, ἔνθα κεῖται
 ὁ φίλτατος ἐμοὶ μνηστήρ, ὁ Ῥῥνος ὁ ὠραῖος.

Μετάφρασις ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Λύπη ποτὲ δὲν ἔχω 'ς τὴ καρδιά μου
 Μὰ οὔτε χαρὰ δὲν ξέρω τί σημαίνει,
 Γιατί μὲ λύπη ἢ χαρὰ ἐνωμένη,
 Πάντοτε ζῆ 'ς τὰ ψεύτικα ὄνειρά μου.

Ῥόδα κι' ἀγάθια θωρῶ δλόγυρά μου
 Γιὰ μὲ ὁ κόσμος ὅλος νὰ βασταίνη,
 Ἡ εὐτυχιά μου εἶν' ἀκρυλουσμένη,
 Μὰ ἔχει λίγο φῶς κι' ἡ σκοτεινιά μου.

Ἔτσι κι' ὅλη ἡ χαρὰ 'ς τὴ γέννησί μας
 Ἄμέσως εἰς τὰ δάκρυα μας ἐβάφη
 Ὅμως μὲ κλάψαις κι' ἡ στερνὴ πνοή μας

Γαλήνη θὰ μᾶς δώσ' ἔσως τὸ μνῆμα,
 Ῥόδο ποτὲ δὲν εἶν' χωρὶς ἀγάθι,
 « Ὅστε χαρὰ χωρὶς τὴ λύπη. Κρῖμα ! »

Ζάκυνθος 1893

* * *
 * * *